

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

Anders de la Motte & Anette de la Motte
INTRIG I AMALFI

Copyright © Anders de la Motte & Anette de la Motte 2025

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation Copyright © 2026 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-06211-3

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

INTRIGA u Amalfiju

Andeš i Anet
DE LA MOTE

Druga knjiga serijala *Smrt pod suncem*

Prevela Irena Popović Hoffmann

VULKAN
IZDAVAŠTVO
Beograd, 2026.

Galerija likova

Turistička grupa

Lara Belmonte, 46 godina

Vođa puta i turistički vodič. Rukovodi porodičnom turističkom agencijom *Putovanja Belmonte*.

Hugo Lind, 50 godina

Nastavnik istorije i zamenik vozača autobusa.

Gotfrid Gote Bilen, 70 godina

Vlasnik i generalni direktor porodičnog preduzeća *Bilenove poslastice a. d.*

Edit Bilen, 44 godine

Gotfridova treća i sadašnja supruga. Direktorka službe za ljudske resurse u *Bilenovim poslasticama a. d.*

Karl Bilen, 43 godina

Gotfridov sin iz prvog braka. Potpredsednik i zamenik generalnog direktora u *Bilenovim poslasticama a. d.*

Luvisa Stolpenjelm Bilen, 41 godina

Gotfridova kćerka iz prvog braka. Direktorka odseka za razvoj u *Bilenovim poslasticama a. d.* Rukovodilac zamka Kameniti pašnjaci zajedno sa svojim suprugom Gustafom Stolpenjelmom.

Gustaf Stolpenjelm, 36 godina

Samostalni preduzetnik i vlasnik zamka Kameniti pašnjaci.

Sonja Bilen, 60 godina

Gotfridova supruga iz prethodnog, drugog braka. Tekstilna umetnica i član upravnog odbora u *Bilenovim poslasticama a. d.*

Andeš i Anet de la Mote

Poli Bilen, 34 godine

Gotfridova pastorka iz drugog braka. Instruktorica joge.

Tom Aronson, 69 godina

Finansijski direktor *Bilenovih poslastica a. d.* Gotfridova desna ruka.

Jaki Bilen Malmberg, 65 godina

Gotfridova mlađa sestra. Vlasnica i generalna direktora preduzeća *Kraljica slatkiša a. d.*

Ijan Malmberg, 65 godina

Jakin suprug. Direktor prodaje u *Kraljici slatkiša a. d.*

Viktor Bilen Malmberg, 39 godina

Jakin i Ijanov sin. Zaposlen u *Kraljici slatkiša a. d.*

Policija – Karabinijeri

Baldazare Ruso, 55 godina

Policijski inspektor

Petak

Kaže se da će, kada nastupi Sudnji dan i ljudi napokon ugledaju vrtove Edena, za stanovnike Amalfija to biti samo još jedan običan dan. Jer čak ni lepota raja ne nadmašuje mesto na zemlji gde oni žive.

Pompeo Merola, rukovodilac hotela, razmišljao je o tim rečima svaki put kada bi izašao na najviši balkon ovog velelepnog zdanja, koji se otvarao iz hodnika tik uz glavni ulaz. I, kao i uvek, mogao je samo da se složi sa izrečenim.

Kako bi *išta* moglo da se meri s lepotom koja ga je okruživala? Veličanstvene planine obrasle zelenilom, kristalno morsko plavetnilo koje kao da se stapalo s beskrajnim nebom – sve je bilo toliko zanosno da je objašnjenje takve lepote iziskivalo prizivanje morskih bogova, nimfi, svetaca i čuda.

Pompeo je pustio da mu vetar ispuni pluća i na trenutak mu se učinilo kao da gotovo može osetiti božje prisustvo. Nikada, dok je živ, neće moći da se zasiti svog radnog mesta.

Hotel *Monastero Santa Rosa* nalazio se toliko daleko na samom rubu strme, isturene litice da je delovalo kao da to čitavo masivno kameno zdanje počiva na dlanu božanske ruke.

Nekoliko galebova zamišljeno je kružilo u toplom vazduhu visoko nad njegovom glavom, kao da još razmatraju kako će provesti dan. Pompeo je neko vreme pratio ptice pogledom, a zatim ponovo usmerio pogled prema moru. Kada se pogleda ukoso na levu stranu, s druge strane Zaliva Salerno, nazire se Punta Likoza, rt nazvan po jednoj od mitoloških sirena koje su svojom pesmom opčinjavale moreplovce. Amalfijska obala prostirala se četrdeset kilometara, gde su se nizala slikovita sela poput blistave biserne ogrlice, uokvirena

dramatičnim stenama, bujnim zasadima limuna i svetlucavim Sredozemnim morem.

Pored toga, oblast je bila strateški smeštena uz istorijske pomorske puteve između Evrope, Afrike i Bliskog istoka. Tokom vekova mnogi osvajači silom su pokušavali da zagospodare ovom priželjkivanom obalom: Grci, Rimljani, Arapi, Španci, Francuzi i Britanci. A ko bi im to mogao zameriti? Ko to na svetu ne bi poželeo da poseduje makar delić raja?

Međutim, Pompeo nije gajio takve pretenzije. Bio je sasvim zadovoljan time što rukovodi možda najekskluzivnijim hotelom duž čitave Amalfijske obale.

Spustio je pogled ka zelenim terasama koje su činile hotelski vrt i koje su se stepenasto spuštale do bazena, koji je izgledao kao da se preliva pravo u more preko ivice litice. Jutarnje sunce uzdizalo se sve više prema nebu, i uskoro će se njegovi gosti probuditi – odmorni i spremni da istraže sve čari koje Amalfijska obala ima da ponudi.

Pompeo je bacio pogled na ručni sat. Bilo je vreme za njegov uobičajeni jutarnji obilazak. Napustio je balkon i lagano prošao hodnikom ka liftu koji će ga odvesti na niže spratove. Hotel je bio građen po nivoima, u terasastom stilu, tako da se gornji sprat s ulazom nalazio u nivou vijugavog seoskog puta, dok su donji spratovi izlazili pravo u vrt.

Stotinama dugih godina zgrada je bila ženski samostan, sa zidovima koji su je odvajali od spoljnog sveta – mesto tišine i predanosti Gospodu. Danas su manastirske ćelije pretvorene u luksuzne sobe i apartmane, ali mir i spokoj i dalje su bili utisnuti u debele zidove i odmah bi se preneli na svakoga ko bi zakoračio kroz vrata.

Pompeo je prošao pored stare drvene ispovedaonice, na kojoj se još uvek nalazio otvor ka crkvenom prostoru. Nekada su ovde sedele monahinje, šaputale svoje ispovesti svešteniku s druge strane zida i molile Gospoda za oprostaj. Kao i uvek, rukovodilac hotela pitao se kakvi su sve gresi uspeli da postanu poprište na jednom ovakvom mestu. Međutim, čak je i u raju postojala zmijsa.

Ne postoji mesto u potpunosti oslobođeno stega zla.

Intriga u Amalfiju

Pored ispovedaonice nalazio se ogroman prozor s pogledom ka unutrašnjosti imanja. Prema voćnjacima, terasama i kućama koje su puzale uz padine dokle god je pogled dozezao. Zapravo se moglo videti sve do čuvenih vrtova Ravela*, visoko gore na planinskoj zaravni.

Međutim, Pompeo se nije zadržao da uživa u pogledu. Umesto toga, nastavio je ka liftu. Usput je proveravao da li slike na zidovima stoje pravo i da li u vazama za cveće koje su se nizale na stolovima pored kojih je prolazio nema klonulih biljaka.

Jedna strana lifta bila je izgrađena od stakla, što je omogućavalo da se uživa u pogledu na more sve do samog prizemlja. Pompeo je iskoristio priliku da osmotri svoj odraz u staklu. Pomakao je čvor kravate za koji milimetar u stranu tako da se nađe tačno na sredini njegovog vrata.

U prizemlju je izašao i odlučio je da nastavi hodnikom optočenim staklenim zidovima, iza kojih se mogla videti impresivna vinska zbirka hotela. Boce vina iz praktično svih krajeva Italije, od kojih su neke vredele znatno više od njegove mesečne plate.

Pompeo je proverio merne instrumente koji su pokazivali temperaturu i vlažnost vazduha među vinskim bocama, a potom je produžio do hotelskog bara, gde je pažljivo pregledao šank kako bi se uverio da je savršeno ispoliran. Nakon toga uputio se u biblioteku i pustio pogled da pređe preko polica s knjigama.

Jedna knjiga koja je virila privukla mu je pažnju. Izvukao ju je s police. Bila je to knjiga o čuvenim poslasticama i kolačima Amalfijske obale. Pompeo je odmah pomislio na švedske turiste koji su trenutno boravili u hotelu.

Sinor Gotfrid Bilen i njegova šarenolika porodica, svi redom zaposleni u industriji poslastica, koji su putovali u okviru aranžmana agencije *Putovanja Belmonte*.

Društvo je sinoć uživalo u velikoj večeri. Verovatno je tada neko od njih prelistavao knjigu i potom je nemarno vratio na policu.

---

* Vrtovi Ravela su nezvanični naziv ekskluzivnih pejzažnih vrtova oko Vile Čimbrone na italijanskoj rivijeri, poznate po spektakularnim pogledima na more i eklektičnom spoju arhitektonskih stilova. (Prim. prev.)

Pompeo je vratio knjigu na njeno pravo mesto, zatim zadovoljno klimnuo glavom uživajući u ponovnom uspostavljanju reda, pre nego što je izašao kroz otvorena vrata na letnju terasu. Jutarnje osoblje bilo je u punom jeku priprema za doručak, a Pompeo ih je sve pozdravio, obraćajući im se poimence, dok je nastavljao šetnju stazom popločanom kamenom, koja je vodila ka bazenu.

U manastirskoj bašti nekada su se uglavnom gajile lekovite biljke i trave koje su monahinje koristile za spravljanje melema i lekova koje su prodavale lokalnom stanovništvu. Danas je vrt bio pažljivo isprojektovan, uređen i isplaniran. Palme, masline i čempresi pružali su neophodnu hladovinu, stabla limuna i narandži donosila su plod, dok je raznovrsno cveće doprinosilo lepoti i miomirisu.

Direktor hotela donekle je usporio korak. Osluškiavao je cvrkutanje ptica koje se inače uvek čulo u vrtu. Ipak, tog jutra bilo je neobično tiho. Čak je i jednolični cvrkut cikada delovao prigušeno i zamišljeno.

Pompeo se namrštió. Pogledao je ka nebu, ali sve što je video bili su tanki, paperjasti oblaci koji nisu nagoveštavali nevreme. Pa šta je onda uznemirilo stanovnike vrta? Neki grabljivac? Lasica, ili možda zmija koja se grejala na nekom od kamenih zidova? Pompeo je odlučio da zamoli baštovana da proveri o čemu je reč i otera nepoželjnog gosta.

Spustio se stepenicama ka bazenu koji se stapao s horizontom, gde su ležaljke stajale u savršenom redu. Suncobrani su bili sklopljeni i obezbeđeni, tačno prema njegovim uputstvima.

Na samom kraju ivice bazena sedeo je krupni galeb i kao da je uživao u pogledu na ribarsko naselje daleko dole u podnožju litica. Možda su zbog njega sitne ptice utihnule? Pompeo je pljesnuo rukama kako bi oterao uljeza. Ptica ga je odmerila ravnodušnim pogledom, potom raširila krila i nestala preko ivice litice.

Upravnik hotela zaklonio je oči od sve jačeg jutarnjeg sunca. Na Tirenskom moru nekoliko čamaca za lov na tunu seklo je pučinu ka horizontu. Blagi povetarac donosio je miris zelenila sa padina i slani dah talasa duboko ispod. Skoro pa savršeno jutro u raju.

Intriga u Amalfiju

Ponovo je oslušnuo ptičju pesmu. I mada je galeb sada nestao, prigušeno, jednolično cvrkutanje cikada i dalje je bilo jedini zvuk koji je dopirao do njega.

Pompeo je počeo da pregleda red ležaljki ispod trščanog krova koji se protezao duž jedne duže strane bazena.

Na najudaljenijoj ležaljci direktor hotela spazio je nešto što je narušilo njegovu pažljivo ustoličenu jutarnju rutinu. Neko je ležao na jednoj od ležaljki. Osoba je nosila hotelski bademantil, s peškirom prebačenim preko lica.

Nije mu to bio prvi put da naiđe na gosta koji je poranio i nije mario za propisano radno vreme bazena. Ponekad bi to bila i neka noćna ptica koja, posle previše ispijenih čaša vina, nije uspela da se vrati u svoju sobu. Obe situacije zahtevale su mešavinu takta i diplomatije, što su bile veštine koje je Pompeo smatrao da ima u obilju i u vezi sa kojima je sebe smatrao pravim stručnjakom.

Polako je prišao usnuloj osobi.

Osoba ispod peškira delovala je kao da pripada ovoj drugoj grupi. Na stociću pored ležaljke stajala je napola prazna čaša, a tik pored nje mobilni telefon.

Pompeo se zaustavio na pristojnoj udaljenosti i diskretno se nakašljao. Reakcija je izostala. Osoba pod peškirom delovala je kao da čvrsto spava.

Upravnik hotela nakašljao se još jedanput, ovoga puta glasnije.

I dalje se ništa nije dogodilo.

Pompeo je napravio još nekoliko koraka napred. Tek tada je primetio kako jedna ruka gosta beživotno visi preko ivice ležaljke. Na zemlji ispod nalazilo se nešto nalik na olovčicu, a pored olovke i usni inhalator.

„Scusi“, rekao je. Zatim je dodao: „Excuse me. Are you all right?“

Još uvek nije bilo nikakvog odgovora.

Pompeovo srce počelo je sve snažnije da lupa. Odjednom je shvatio da je i zvuk cvrčaka nestao, zamenjen teškom, pritiskajućom tišinom. Kao da je čitava bašta zadržavala dah, te posmatrala njega i usnulu osobu. Čekala da se nešto dogodi.

Andeš i Anet de la Mote

Sagnuo se i oprezno uhvatio jedan ugao peškira koji je prekrivao lice. Zatim ga je lagano podigao.

Čim je ugledao prazan pogled, natečene, modre usne i isplažen jezik, direktor hotela shvatio je da ovaj dan neće uopšte proteći onako kako je zamišljao.

„*Dio mio*“, promrmljao je i ispustio peškir.

Instinktivno se prekrstio, a zatim, drhtavim rukama, počeo da traži svoj mobilni telefon.

Pre tri dana

Utorak

POGLAVLJE 1

Nova avantura

Saobraćaj je bio otprilike onoliko haotičan koliko je i očekivao, ali posle nekoliko sati vežbe u vožnji malog turističkog autobusa počeo je da se oseća prilično sigurno za volanom. Italijanski špic u saobraćaju zapravo nije bilo ništa teže savladavati od snežnih drumova severne Švedske. Sve se svodilo na planiranje, svest o riziku i pravi trenutak za potez, uz možda tek mrvicu italijanskih debelih živaca.

Ipak, i dalje je imao poteškoća sa razdaljinom između vozila. Po ko zna koji put se naterao da skrene pogled sa retrovizora i automobila marke *fijat* koji je u tom trenutku bio gotovo zalepljen za zadnja svetla autobusa. Italijanski vozači uvek su se primicali vozilu ispred sebe toliko blizu da između karoserija jedva da bi stala jedna špageta po dužini. Delovali su potpuno ravnodušno prema jednostavnoj matematičkoj činjenici da, dogodi li se išta nepredviđeno, ne bi imali ni najmanju šansu da izbegnu sudar, a kamoli da zakoče na vreme.

Najbolji trik, počinjao je Hugo da shvata, bio je da jednostavno ne gleda u retrovizor, jer ga je to samo činilo bespotrebno nervoznim.

Pre samo nekoliko nedelja, sredinom leta, doputovao je u Italiju sasvim sam. Pratio je stavke sa poslednje liste zadataka koju mu je u amanet ostavila pokojna supruga.

Od pomisli na Sesiliju i dalje bi mu se na trenutke steglo srce. Međutim, baš kao što je ona naglasila u pismu, dve godine je sasvim dovoljno za žaljenje pre nego što dođe vreme da život nastavi svoj tok.

Prva stavka na njenoj listi želja bila je da Hugo letnjikovac prepiše na njihove blizance. Maja i Elias bili su odrasli ljudi, imali su vremena i znanja da se sami staraju o kući.

Drugu stavku Hugo je takođe uspeo da ispuni – da rezerviše put u Italiju o kojem je sanjao dugi niz godina. Putovanje koje će mu, kako se kasnije ispostavilo, promeniti život.

Treću stavku sa Sesilijine liste, iskreno govoreći, još jedva da je i započeo. Knjiga koju je nameravao da napiše mogla je da sačeka još koju nedelju, uveravao je sebe.

A zatim se tu nalazila i četvrta stavka. Ona koja mu je donedavno delovala potpuno nezamislivo. Hugo je bacio pogled prema sedištu dijagonalno iza sebe.

Tamo je sedela Lara Belmonte, vlasnica turističke agencije *Putovanja Belmonte*.

Tokom proslave Ivanjdana, oboje su se zatekli u situaciji koja je podrazumevala da se jedan skandinavski turista stropošta sa najstrmije litice na Kapriju. Policija je zamalo slučaj proglasila nesrećom, ali su Hugova i Larina amaterska istraga razotkrile ubicu. I motiv. *La follia d'amore*. Pomračenje svesti usled ljubavnog ludila.

Ponovo je pogledao Laru.

Upravo mu je ona tada pomogla da iznajmi kućerak s pogledom na Napuljski zaliv, gde je u miru mogao da započne pisanje svoje knjige. Zahvaljujući njoj, pronašao je spokoj i osećanje pripadanja kada je odlučio da u Italiji provede čitavo leto. Zato nije mogao da odbije kada ga je zamolila da joj uskoči kao vozač autobusa na sledećem putovanju.

Međutim, pošteno govoreći, nije se radilo samo o zahvalnosti. Voleo je da provodi vreme s Larom. Bila je pronicljiva, zanimljiva i terala ga je na smeh više nego što je to godinama činio. Pomisao na novu avanturu s njom bila je neodoljiva, iako je podrazumevala manevrisanje malim plavim turističkim autobusom kroz južnoitalijanski saobraćaj i nošenje košulje sa logotipom *Putovanja Belmonte* na grudnom džepu.

Intriga u Amalfiju

Zatrubio je *vespi* koja mu se ugurala u traku i zapretio rukom, baš kao što je video da rade njegove italijanske kolege vozači. Osetio je neobično zadovoljstvo kada mu je vozač *vespe* ljutito uzvratio gestom.

Kao da je taj mali okršaj na putu na neki način potvrdio njegov novi, u najmanju ruku neočekivani, profesionalni identitet.

Više nije bio Hugo Lind, nastavnik istorije – već Ugo Lind*, italijanski vozač autobusa. *Autista dell'autobus*.

„Voziš kao pravi Italijan, Ugo“, nasmejala se Lara. „Sledeći izlaz je aerodrom.“

Hugo je otpustio papučicu za gas i sledio njena uputstva.

„Ponovo mi ispričaj ko su putnici koje treba da povezemo. Spomenula si nešto o porodičnom preduzeću.“

„Porodica Bilen“, odgovorila je Lara. „Bave se proizvodnjom poslastica. U porodici je ukupno osam članova.“

„Bilen“, rekao je Hugo. „Nešto kao *Bilenove poslastice*?“

„Da li si čuo za njih?“

„Naravno. Svaki Šveđanin ima njihove bombonjere na prazničnoj trpezi.“

„Trpezi?“ Lara je podigla obrvu u znak pitanja.

Tako je dobro govorila švedski da je Hugo ponekad zaboravljao da joj to nije maternji jezik.

„Mi to zovemo *gottebord*. Sto sa đakonijama koje se iznose posle kafe, posebno za Božić. Karamel tortice, hladne čokoladne dražeje, božićni sok od razblaženog sirupa i, naravno, tradicionalna *bilen* bombonjera puna čokoladnih dražeja.“

„To vam dođe kao neka tradicija?“

„Upravo tako. Mada, iskreno, obično pojedemo samo polovinu bombonjere. Dobar deo ukusa u *bilen* bombonjeri je...“

Hugo je skrenuo u traku za isključenje.

„... suviše staromodan“, završio je. „Rum sa suvim grožđem i liker od višnje niko zapravo ne voli. A njihovi noviji ukusi isuviše su

---

* Na italijanskom jeziku švedsko ime *Hugo* izgovara se kao *Ugo*, budući da italijanski fonetski sistem ne koristi glas *h* u početnoj poziciji i samoglasnici se čitaju prema italijanskim pravilima. (Prim. prev.)

pomodni. Hrskava malina, začini za kuvano vino i ostali neobični ukusi umesto uobičajenog nugata i mlečne čokolade, onoga što ljudi vole. Povrh toga, kutije dražeja postaju sve skuplje i skuplje. Koliko je u stvari teško napraviti kutiju dobre i pristupačne čokolade koja je dostupna svima da u njoj uživaju?“

Hugo se zaustavio na crvenom svetlu na semaforu i shvatio da je možda preduboko zaronio u temu. *Bilen* bombonjera podsetila ga je na božićne praznike dok su mu deca bila mala i na to koliko vreme neumoljivo prolazi. Sada su blizanci već napunili dvadeset pet godina, Maja je postala policajka, a Elijas je bio nadomak lekarske diplome.

Ponovo je bacio pogled na Laru. Izgledalo je kao da je tema zabavlja.

„Vi Šveđani izgleda da mnogo vremena posvećujete svojim poslasticama“, smejala se. „Negde sam pročitala da jedete najviše slatkiša na svetu.“

„Verovatno je to tačno“, nasmejao se Hugo. „Mi smo ti pravi *gottegrisar*.“

Lara je upitno podigla obrvu.

„*Candy pigs*“, pokušao je Hugo da objasni na engleskom, ali je odmah shvatio da mu engleski prevod nimalo ne pomaže. „*Gottegrisar* su ljudi koji jako vole slatkiše, sladokusci“, objasnio je. „Šveđani su pravi sladokusci.“

„*Gottegrisar*, sladokusci...“ Lara je nekoliko puta izgovorila reč. „Lepa reč, Ugo. *Grazie!*“

Pokazala je rukom prema raskrsnici.

„Stigli smo. Ostani u levoj traci, sa te strane pristupa se parking-u za autobuse.“

Napuljski aerodrom, koji je tokom letnjih meseci bio jedan od najprometnijih u južnoj Evropi, zapravo nije bio baš prilagođen tolikom broju posetilaca. Prilaz je vrveo od taksija, autobusa i privatnih vozila koji su se nadmetali za svaki pedalj prostora i retka parking-mesta.

Posle određene količine manevrisanja i još više trubljenja, Hugo je ipak uspeo da se probije do predviđenog mesta. Osetio je iskreno zadovoljstvo. Vozačko umeće koje je stekao u mladosti očigledno ga